

Ὁ γέρος μπῆκε σ' ἓνα γραφεῖο, πῆρε κάποιο χαρτί, τῶβαλε στὸν κόρφο. Ἐπειτα βρέθηκε στὸ δρόμο. Πήγαινε ἀργά, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἄφητε τὸ σφαχτὸ μὲ τὸ παιδί. Πολλοὶ γύριζαν ἀπ' τὸ στρατῶνα, μοναχοί, καὶ μετὰ σ' αὐτοὺς ὁ καρροτσέρης ὁ πεζός, ὁ γέρος, ὁ πιὸ μονάχος!

Ζ. Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΣΟΦΟΣ

Εἶνας σοφὸς ἐδιάβασε τοῦ κόσμου τὰ βιβλία,
τ' ἀστέρια καταμέτρησε ποῦ λάμπουνε ψηλά,
μελέτησε τὸν ἄνθρωπον, τὰ δένδρα, τὰ θηρία,
κι' ἀγάπη δὲν ἐγνώρισε ἡ δόλια του καρδιά.

Ἐγέρασε καὶ ἤξερε τὰ πάντα σὰν Πυθία,
τὸ παρελθόν, τὰ μέλλοντα κι' ὅλα τὰ τωρινά.
Ἀπέθανε. Τὸν θάψανε σὲ μιὰ μικρὴ γωνία
καὶ φύτεωσε στὸ μνήμα του . . . παχειὰ κολοκυθιά!

Ο ΜΥΘΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ κι' ἄνοιξι
ὅσῳ ἦταν τὰ λουλούδια
κρυμμένοι μέσ' τὰ φύλλα ἀξέγνοιαστος
ὁ τρελὸς ὁ τζιτζικας
τὴν περνοῦσε μὲ τραγοῦδια.

Κι' ὁ σοφὸς ὁ Μύρμηγκας
τὸ προβλεπτικὸ μυρμήκι
στή ζέστη καὶ στὸν ἥλιο ἀκούραστος
κουθάλαγε 'ς τὴ τρύπα του
ξύλα, ψωμί, σκουλήκι.

Τὸ καλοκαῖρι πέρασε·
ἦρθε χειμώνας, κρύο,
τὸ χιόνι τοὺς ἐσκέπασε,
ψοφῆσανε κ' οἱ δύο!

ΓΕΩΡΓ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ